

[Ragnhild Andersen.]

at ikrafttrædelsesdatoen skal være den 1. april 1957 og ikke den 1. oktober 1957. Desuden foreslår vi, at stykkerne 1, 2, 3 og 4 skal udgå og erstattes af vort underændringsforslag om, at zonegrænserne ophæves, således at der sikres alle ægtepar over hele landet 5 016 kr. i pension og sikres enlige over hele landet 3 312 kr. Disse beløb er de samme som dem, udvalget foreslår ydet i hovedstaden, men min gruppe mener, at grundbeløbene bør være ens overalt i landet. Vi mener også, at ægtepar, hvoraf kun den ene er berettiget til rente, bør have ægteskabstillægget inkluderet i grundbeløbet, således at de får en pension, der ligger midtvejs mellem pensionen til enlige og pensionen til ægtepar, hvoraf begge ægtefæller opfylder betingelserne. Jeg forstår ikke, hvorfor det gamle, hævdevundne princip er forladt, at ægtepar, hvoraf kun den ene ægtefælle er berettiget til rente, skal have et beløb, der ligger midtvejs mellem det beløb, enlige får, og det beløb, ægtepar, hvor begge er berettiget til rente, får. Det vil nemlig betyde, at sådanne ægtepar behandles mere ugunstigt end tidligere. Min gruppe foreslår derfor, at der med hensyn til grundbeløbene indføres 3 satser for — om man må kalde det sådan — hele ægtepar, halve ægtepar, — nemlig hvoraf kun den ene ægtefælle har ret til pension — og enlige. Vi foreslår som følge heraf, at ægteskabstillægget skal ophøre, for så vidt man er enig med os i en gennemførelse af sådanne 3 satser for grundbeløbet. Ophævelse af zonegrænserne og samme pension overalt i landet er et af de krav, der har vundet størst sympati i befolkningen.

Min gruppe overser ingenlunde, at det foreliggende forslag betyder et skridt i den rigtige retning, idet der sker en vis udjævning med de højere beløb, der ydes til rentemodtagerne — som vi i fremtiden vil kalde folkepensionister — i købstæder og landkommuner, men vi mener, som vi har foreslået, at zonegrænserne må ophæves helt, og at det må ske nu. Derfor stiller vi underændringsforslag derom, og vi anbefaler, at man vedtager det.

Vi foreslår også et nyt stk. 2 til § 39, og jeg vil i den forbindelse gerne anmode om, at der stemmes om både stk. 1 og stk. 2

i vort underændringsforslag til § 39, idet det drejer sig om to ting, nemlig for det første zonegrænsernes ophævelse og for det andet den gradvise forhøjelse af grundbeløbene. Det er muligt, at der er medlemmer af dette høje ting, som vil stemme for det ene afsnit af underændringsforslaget, men som måske ikke mener at kunne stemme for det andet, og det skal de have lejlighed til. Derfor foreslår vi delt afstemning med hensyn til dette underændringsforslag.

I det af os foreslåede nye stk. 2 til § 39 bestemmes det, at grundbeløbene hæves gradvis, så de efterhånden kommer op på to trediedele af gennemsnitsindtægten for forsørgere i hele landet, og vi foreslår det gjort på den måde, at grundbeløbene forhøjes pr. 1. april 1958, 1959, 1960 og sluttelig pr. 1. april 1961, de tre første gange med 300 kr. til ægtepar og 200 kr. til enlige, og ved den seneste regulering, den 1. april 1961, hæves grundbeløbene op til de to trediedele af gennemsnitsindtægten for forsørgere i hele landet. Hvor stor denne gennemsnitsindtægt vil være i 1961, kan vi ikke sige, men der bliver i hvert fald tale om en pension, som ikke er under 6 000 kr. til ægtepar og 4 000 kr. til enlige. Den gennemsnitsindtægt, vi opererer med i denne tid, og som af statistisk departement er beregnet til 8 600 kr., er jo gennemsnitsindtægten for året 1954.

Når vi har valgt denne to trediedelesgrænse, beror det ikke på nogen tilfældighed, men, som jeg tidligere har nævnt, derpå, at regeringspartiets oprindelige skitse til folkepension, som kom frem i 1952, opstillede dette som mål for en betryggende folkepension. Jeg håber derfor at møde sympati og forståelse for dette vort underændringsforslag.

Nogle vil måske sige, at der skal bruges mange penge til denne folkepension, idet vi altså foreslår en årlig forhøjelse af grundbeløbene. Det er rigtigt, det skal der; men det må ikke glemmes, at en pension på 6 000 kr. til ægtepar dog stadig vil betyde en såre beskedent indtægt; det beder jeg dem om at huske på, som måtte mene, at der er tale om betydelige forhøjelser i årene fremover. Tænker man på ad åre — og de politiske partier i dette høje ting lægger jo ingenlunde skjul på, at det er deres hensigt — at få tjenestemændene ind